

"E", mint Erasmus, "E", mint Európa

Bologna, Párizs, Oxford, Prága, Krakkó, Utrecht... Íme néhány azok közül az európai városok közül, melyek hírnevüket többek közt patinás egyetemeiknek köszönhetik. Már a középkorban szokássá vált ugyanis, hogy a legelszántabb fiatalok szülőföldjüktől távol, idegen országok felsőoktatási intézményeiben gyarapítsák tudásukat. Azért, hogy valaki felkerekedjen, s diákként idegenben boldoguljon, természetesen számos akadályt kellett leküzdenie, és komoly áldozatokat kellett hoznia. Ráadásul a nők előtt sokáig zárva maradtak az egyetemek kapui. Így a külföldi tanulás lehetősége hosszú évszázadokon át csak keveseknek adatott meg. Az európai integráció azonban ezen a téren is áttörést hozott. A döntéshozók időben észrevették, hogy csak akkor válhatunk igazi európai polgárokká, ha minél hamarabb megismerjük egymás nyelvét és kultúráját, és közös élményekkel gazdagodunk. Ezt pedig mi sem segíti jobban elő, mint a diákok mobilitása, vagyis a külföldi egyetemeken és főiskolákon a fogadó ország diákjaival, valamint Európa más tájairól érkező fiatalokkal közösen eltöltött hónapok. Az Európai Bizottság ennek tudatában indította el 1987-ben az Erasmus-programot, mely lehetővé teszi az egyetemisták számára, hogy tanulmányaik egy részét földrészünk egy másik országában végezzék. A jelenleg harminchárom államot átölelő program igazi sikertörténetnek bizonyult: immár több mint 2,2 millió diák részesült Erasmus mobilitási ösztöndíjban, s Európában a diákévek már szinte elképzelhetetlenek legalább egy külföldön töltött szemeszter vagy tanév nélkül. Az Erasmus-szal ugyanis mindenki jól jár. Az egyetemek Európa-szerte összehangolják oktatási rendszerüket, a diákok pedig belekóstolnak a külföldi létbe, életre szóló barátságokat kötnek, és megannyi új ismeretet szereznek. Nem véletlen hát, hogy a portugál Bruno, aki Svédországban, a Lundi Egyetemen töltött egy évet, különösen fontosnak tartja, hogy az Erasmus-program során új emberekkel, újfajta életstílusokkal is találkozhatott, s így ma már egy kicsit svédnek, egy kicsit olasznak, sőt spanyolnak, németnek, franciának is érezheti magát. Görög diáktársa Madridban tanult egy fél éven át. Vallomásával a program névadója, a nagy rotterdami humanista is meg lenne elégedve: *"Az Erasmus-ösztöndíjnek köszönhetően felfedeztem önmagam, és a világ polgárává váltam."*